

LAURA FECHOVÁ

To, čo
z nás

ostalo

COO
BOO

To, čo z nás ostalo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Laura Fechová

To, čo z nás ostalo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

LAURA FECHOVÁ

To, čo
z nás
ostalo

Aj tak je láska a šťastie iba klam, či nie?

COO
BOO

Text © Laura Fečová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4557-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4573-4 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4574-1 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4575-8 (mobi)

Tým, ktorým ublížili,
a predsa nestratili nádej.

Tým, ktorí ublížili,
aby im bolo odpustené.

Leto 2016

1

Lili

Nádej živí snívanie

To, že je mama alkoholička, som pochopila v desiatich. Týždeň nenakúpila žiadne potraviny. Škvrkalo mi v žalúdku, keď mi jej nový priateľ ponúkol sladkosť, ak ma bude môcť pozorovať pri kúpaní.

Odvtedy sa v mojom vnímaní veľa zmenilo.

Výživné, ktoré nám otec mesačne posielal a o ktorom mama tvrdila, že nikdy neprišlo, som jej kradla z peňaženky. V ten deň, keď si ho prevzala, a skôr ako ho minula na alkohol.

Domáce úlohy zo školy slúžili ako výmena za desiatu.

Našetrené peniaze som ukrývala do skrinky v školskej šatni, pretože jedine tam boli chránené pred maminými hysákmi z abstínkov. Keď sme po týždni od jej výplaty nemali za čo nakúpiť, poslúžili mi na teplé obedy.

Moja mama je kultivovaná žena, teda aspoň bola. Nikdy nepila na verejnosti. Alkohol si kupovala v reťazci vo vedľajšom meste cestou z práce, aby ju pri tom nik nevidel. Pracovala päť dní v týždni a v práci mala vždy iba takú hladinu alkoholu, aby to nevzbudzovalo pozornosť.

Doma jej alkoholizmus nabera iný level.

A jej víkendové vzťahy sú na tom podobne.

Usmieva sa na mňa a zamyká náš dvojizbový byt. Je to strojený úsmev a pod jeho povrchom kypia emócie.

Svetlé vlasy má po dlhej dobe upravené a stiahnuté v elegantnom vrkoči, pri ktorom jej na tvári vyznejú belasé vpadnuté oči.

Neznášam, že pri pohľade do zrkadla v sebe vidím toľko z nej.

„Budú to len dva mesiace a som späť, zlatko,“ pohladí ma po vlasoch.

Keď za sebou začujem cudzie kroky, odtiahnem sa od nej. Ujo Tono stojí za mojím chrbtom a presne viem, ako sa díva na mamu, hoci mu nevidím do tváre.

„Chod' do auta, Lili, určite ste sa už s mamou rozlúčili.“ Má tvrdý, neoblomný hlas a pevnú tvár. Vyzerá, že by som sa ho mala báť, ale on svoj postoj vysiela k mame, nie ku mne.

Odídem bez toho, aby som sa za ňou obzrela.

Sklamala ma. Chýbali nám dva mizerné mesiace spoločného života v stereotype, aby som v septembri mohla odísť na internát. Môj výborný prospech a naša rodinná situácia, keď mama prišla pred rokom o prácu, by stačili na to, aby mi štát zaplatil internát, kým dokončím strednú školu.

Všetko mohlo byť krásne, ak by sa mama nerozhodla podstúpiť liečenie. Teraz. Po tom všetkom.

Namiesto brigády, ktorá by mi počas leta priniesla dosť peňazí aj na pol roka, teraz musím nastúpiť do ujoovho auta a bývať uňho, kým sa mama nevráti.

„Si v poriadku?“ spýta sa, hneď ako si sadne za volant.

Venujem mu nacvičený úsmev a prikývnom.

Rukou si ustarostene prechádza po prešedivených vlasoch a keď mu pohľad spočinie na jedinom malom kufri, ktorý mám vzadu, vzdychne. „To je všetko?“

„Nebrala som si toho veľa, mama sa určite dá čoskoro dokopy.“ Je to všetko, čo mám, a aj tak je kufor plný iba spoločnice. Väčšinu tvoria kancelárske papiere z učebne informatiky a ceruzky. Klamem, pretože pravda by nikomu neprospeľa.

„Aha,“ zádumčivo hľadí pred seba.

Čaká nás trojhodinová cesta autom a skôr ako sa ma začne pýtať na mamu, opriem sa dozadu a privriem oči. „Ak ti to nevadí, pospím si, domov som prišla až nadránom.“

Mám zatvorené oči a aj tak viem, ako som ho prekvapila. „Iste,“ prehodí a ja sa po zvyšok cesty tvárim, že spím, hoci mi to myšlienky nedovolia.

Mamina sestra býva v bungalove s dvojmetrovým betónovým plotom. Skôr ako vôbec stihnem vystúpiť z auta, rozbehne sa ku mne štíhle, vysoké žieňa a vrhne sa mi okolo krku.

Pokúšam sa prekonať inštinkt a nestriať ju zo seba ako zviera. Na takúto vrelosť nie som zvyknutá a nie je mi to príjemné.

Bianka by sa zaiste nahnevala, ak by som to urobila, preto jej objatie opätujem. Nevideli sme sa takmer dva roky, odkedy u nás boli naposledy, a za ten čas sa poriadne zmenila.

„Ahoj, Lili! Som taká šťastná, že si tu. Budú to peckové prázdniny, však, Alex?“ otočí sa na svojho brata, ktorého som nestihla zaregistrovať.

Berie mi kufor z auta a snaží sa zakryť otrávenie. „Ahoj, to určite.“

Zvýskne mi do ucha a odtiahne sa odo mňa na dĺžku paží. Obzeráme si jedna druhú.

Má dlhé vlasy upravené vo veľkých vlnách a čerstvo nafarbené, pretože ich hnedý lesk a jemnosť pôsobia nadprirodzene. Usmieva sa úzkymi perami aj hnedými očami, na ktoré precízne naniesla riasenku.

„Zmenila si sa.“ Je odo mňa mladšia, no vyzerá oveľa dospeljšie.

„Aj ty,“ chytí ma pod pazuchu a vedie do domu. „Budeme mať spoločnú izbu, tak veľmi sa teším na nočné rozhovory o chalanoch. Som zvedavá, ako si tam žila. Všetko mi musíš povedať,“ rozplýva

sa a ja si musím zahryznúť do jazyka, aby som hneď na začiatku nevyhrkla niečo nevhodné.

Som si istá, že o chalanoch v mojom živote netúži vedieť nič.

„Liliana,“ teta ku mne kráča s natiiahnutými rukami. Tvárim sa, že sa mi práve uvoľnila gumička z vlasov a musím si ju urgentne napraviť. Stiahne ruky späť, no pohladí ma po pleci. „Som rada, že u nás stráviš leto.“

„To aj ja, teta Beátka.“

„Poď, ukážem ti izbu,“ Bianka neotála a svižne ma vedie ďalej po chodbe.

Jej izba má na dvoch stenách sivožlté tapety a televízor, na tretej obrovskú vstavanú skriňu a štvrtú tvoria francúzske okná od stropu až po podlahu, ktoré ponúkajú dokonalý výhľad na sivý betónový plot a strechu vedľajšieho domu.

„Máš to tu krásne.“ Je to fakt. Na našom byte bol krajší jedine výhľad na mesto z desiateho poschodia bytového domu.

„Ďakujem. Premiestnili sme ti sem rozťahovací gauč z Alexovej izby, dúfam, že bude aspoň trochu pohodlný.“

„To určite,“ posadím sa naň. Je oveľa pohodlnejší ako moja stará posteľ. Všetko je tu príliš krásne a normálne. Ja sem nepatrím.

„Pomôžem ti vybalit' sa?“

Kopnem do kufra a otvorím ho. „Veľa vecí v ňom nemám.“

„Nestihla si sa zbalit'?“

Bia je na mňa milá a ja jej nechcem klamať. „Na oblečenie nám peniaze nikdy neostali, bola som rada, ak som mame ukradla peniaze na jedlo.“

Díva sa na mňa vylakanými očami. Nežartujem, no viem, že ona v to dúfa, čaká, kedy sa zasmejem, a keď to neurobím ani po minúte, otvorí svoju skriňu.

„Akú máš veľkosť? Máš radšej šaty alebo rifle? Už dávno som si chcela preriediť šatník. Pomôžeš mi, ak si odo mňa niečo vezmeš,“ na tvári jej zažiarí dokonalý úsmev, ktorý ma spolu s jej slovami nepredvídateľne zahreje pri srdci.

Bianka ešte tvrdo spí, keď vstanem. Poľahky preklížnem von na dvor a vdýchnem do pľúc čerstvý ranný vzduch. Vonia po rose a noci, no prvé vychádzajúce lúče slnka na ňom zanechávajú odtlačky.

Slnko už určite vyšlo, no nevidím ho, pretože plot okolo je príliš vysoký a nepriepustný. Nemôžem vyjsť na ulicu, lebo brána je zamknutá. Kráčam po obvode plotu. Jediná cesta von, pri ktorej nevniknem na cudzí pozemok, je zo severu. Za domami v tejto uličke je už iba hustý les a kopec, ktorého by som sa pri prudkých dažďoch bála.

Slnko bude o chvíľu príliš vysoko. Nezaváham a pristavím si k plotu rebrík opretý o záhradný domček neďaleko. Vybehnem naň a víťazoslávne sa usadím na vrch plotu. Z druhej strany kopca je výška menšia, nemusím sa báť toho, že sa smrteľne zraním, ak by som spadla tam.

Musím sa postaviť, aby som ho zahliadla. Cítim slnko a nechám ho, nech ma pomazná na tvári. Je to hrejivý, ústretový dotyk starého priateľa, ktorý mi praje pekný nový deň.

Príjemné ticho preruší piskľavý zvuk. Hoc nerada, otvorím oči a hľadám strojcu tohto nepríjemného piskotu.

Chlapec. Zatvára za sebou železnú bránu a pohodovo si kráča po chodníku vo vedľajšej záhrade. Pôsobí sebaisto a neohrozene.

Jeho hlasný dych počujem až sem. Kradne mi tento ranný svieži kyslík a pohlcuje ho oveľa rýchlejšie, ako stihnem ja.

Nepoddajné tmavé vlasy má rozstrapatené okolo súmernej tváre a pár prameňov sa mu prilepilo na spotené čelo. Odhrnie si ich spolu s kvapkami potu a spokojne sa zahľadí na oblohu. Neviem, akú farbu majú jeho oči, no nech je to akákoľvek, nič nepokazí, pretože tá rozvážna tvár je krásna. Má plné, dokonale tvarované pery, do ktorých sa túžite zahryznúť a cítiť ich mäkkosť na svojej pokožke.

Lícne kosti mu vyčnievajú, no nie príliš. Akurát na to, aby na seba upútali pozornosť a pritom vás ostroťou neporezali.

A tie hodvábné vlasy, do ktorých si zaborí dlhé, štíhle prsty... Myslím, že nikoho krajšieho som dosiaľ nevidela.

Civiem naňho a hoc veľmi chcem, nedokážem odtrhnúť pohľad od kvapôčok potu, ktoré sa mu kľžu po dlhom krku. Vsakujú mu do športového trička, ktoré mu zvýrazňuje všetky svaly na hrudi a pleciach.

„Koľko?“ pristaví sa pri ňom starší muž, zjavne jeho otec a sebaistota sa z neho vytratí, akoby ani neexistovala.

„Tri kilometre,“ chlapcov pôsobivý hlas mi rozbúši srdce. Dopiekla s ním, odkiaľ ho zhodili, takého dokonalého?!

„A koľko metrov?“

„Presné tri kilometre.“

Chlapec ledva stihne dopovedať, keď mu na líci pristane razantná facka. „Pomalý babrák!“

Sklopí hlavu a raneného líca sa ani nedotkne. „Zlepším sa.“

„To by som ti teda radil. Inak si ma nepraj!“

„Áno, otec.“

Len čo sa chlapcov otec stratí v dome, narovná sa a jeho sebaistota je späť. Zazrie na oblohu ako na dobrého priateľa, a keď si s úľavou vydýchne, otočí hlavu mojim smerom.

Kdesi vo vnútri viem, že by ma to malo vyľakať rovnako ako jeho. Na tvárach ani jedného z nás však nebaďať zmenu emócií.

S rukami vo vreckách podíde k plotu a pohľadom zastane až na mojej tvári. „Pod' dole,“ prehodí bezstarostne. Delia nás dva metre šírky aj výšky. Aj tak mi jeho pekná tvár takmer vezme slová.

„Pod' ty hore.“

„Pod' dole,“ zopakuje nástojčivejšie.

„Povídam ti, pojd' nahoru.“

Šklbne mu perami a jeho červené líce sa zachveje.

Skôr ako by sa ku mne vyšplhal, podídem bližšie a sadnem si na plot. Vyhovuje mi pozorovať ho z výšky, nechcem, aby vyšiel za

mnou, aj keď som to povedala. Je dosť vysoký na to, aby sa na plot dostal bez akejkolvek pomôcky.

Jediným krokom ku mne podíde a rukami obopne moje členky. Má veľké dlane, z ktorých ešte sála horúčava z fyzickej námahy. Mám v sebe nutkanie striasť sa ich, nedovoliť mu dotýkať sa ma bez povolenia, ale jeho dotyk mi je vlastne príjemný a vyvoláva vo mne dosiaľ neznáme city.

Úporne mi hľadí do očí, ako keby ma chcel zhypnotizovať. Tie jeho sú hnedé ako mliečna čokoláda. Hriešne sladká čokoláda. „O tomto nikomu ani necekneš.“

Tón jeho hlasu spolu s povýšeneckým výrazom gréckeho boha Dia mi vezme z mysle všetko pekné, čo som si predtým o ňom pomyslela. Nikdy by som nikomu nič, čo som videla, nevyzradila.

„Rozumieš mi alebo na teba platia iba frázy z Popolušky?“

Idiot. Egoistický somár.

Mlčím, keď zopakuje svoju požiadavku. „Nikomu ani slovo, jasné?“

„*To by byla ale troufalost, co?*“ Hrám jeho hru.

Rozšíri oči a keď pustí moje členky, viem, že je zle. Chytá sa plota vedľa mňa a pravdepodobne ma chce umlčať už navždy. Násilím.

„*Snad by ses nepral s malou holkou, takový mužský!*“ Staviam sa na nohy a cúvam po plote pred možným útokom.

Nezasmeje sa, iba prižmúri oči a precedí cez zovreté zuby. „Krapaňa!“

„*Tajtrlíku!*“

Udivene nadvihne obočie a popod nos si zašomre nadávku. Vystraší ma to. Chvatne sa otočím a skôr ako stihnem zacúvať pred jeho dotyk, pošmykne sa mi noha.

Zadržím bolestivý výkrik a padám zadkom rovno na vlhký trávnik tetinho dvora.

Určite mi tam ostanú modriny. Doriti!

„Lili!“ Z terasy sa ozve vystrašený krik uja Tona. „Žiješ?“

Spoza plota som nepočula žiadny ďalší hlas ani smiech. Nikto ma z jeho vrchu nesledoval. Prikývla som, aby si ten protivný hlu-pák odvedľa kládol moju smrť za vinu.

Vo chvíli, keď sa chcem postaviť, si uvedomím, že mi chýba jeden sandál.

Spadol mi do ich dvora. K nemu.

Moja stará topánka, ktorej odtrhnutý remienok som spojila s podrážkou zošívачkou.

Červeň mi pokryje celú tvár.

2

Naše topánky sú obrazom nášho života

„Máš ešte nejaké nebezpečné záľuby o ktorých by sme mali vedieť?“

„Nie.“ Zahanbene sklopím pohľad k čerstvej praženici. Nič chutnejšie som v ústach nemala už poriadne dlho. Prežívam pomaly a vychutnávam si na jazyku jej chuť.

„Mama sa ti neozvala?“ Teta zmení tému, aj keď ju neodľahčí.

„A vám?“ skôr ako niečo vyrieknem, potrebujem sa uistiť.

Obaja pokrútia hlavou.

Snažím sa o milosrdné klamstvo. „Prvé dva týždne má zakázaný telefón.“

„Jasné, to je rozumné,“ Beátke sa zvlínia pery do milého úsmevu.

Lož má krátke nohy, no ja som ju práve obula do opätkov. Na klamstvá som zvyknutá a s mojím výrazom tváre to nič neurobí.

Aj keď je to maximálne neslušné, schytím mobil do rúk a pod stolom kontrolujem maminu emailovú schránku.

Jeden čerstvý email žiari navrchu ako sfúknuté záchranné koleso. Ťahá ma ku dnu.

Nedostavila sa tam.

Neprišla.

Nikdy to nemala v pláne.

Poznám ju lepšie ako svoje päťročné sandále, preto mi nerobí problém prihlásiť sa aj na jej facebookový profil. Ako som predpokladala, včera si písala so svojím frajerom.

Tigrik

Už odišli?

Cicuška

Ano konečne su fuc

Tigrik

Všetko si zbal', cicuška. Vezmem ňa do raja

Cicuška

Hura novi život. O hodinu som tvoja laska. Milujem ta. Navzdi

Je mi zle. Z maminej gramatiky, ktorá nezahŕňa diakritiku či ypsilon, a z jasného faktu, že ma práve opustila.

Navždy.

Písala to hodinu po tom, ako sme odišli. Za tú jednu hodinu sa stihla opiť dostatočne na to, aby sa jej plietol jazyk a prsty, aby bola ochotná nechať ma napospas osudu.

Až po chvíli si uvedomím, že stojím. Všetci na mňa nechápavo zazerajú, no nikto ma nesúdi.

„Ďakujem za raňajky,“ vyberiem sa po chodbe. Potrebujem byť sama, spracovať túto novú informáciu a rozhodnúť sa, ako s ňou naložím.

„Lili, si v poriadku?“ ozýva sa za mnou Biankin hlas.

„Áno, len... nemám rada vajíčka.“

Objíme ma okolo pliec. „To je v pohode. Poď, pozrieme si nejaký dobrý film.“

Nedokážem vnímať film na obrazovke pred nami, aj keď som taký veľký monitor videla len v počítačovej učebni.

Premýšľam nad mamou a jej dobrým úmyslom poslať ma sem, aby sa ma zbavila.

Teta s ujom počítajú s dvoma mesiacmi počas leta. Nevyhnutný čas na liečenie. Nie na celý život, kým sa osamostatním.

Ak by som im to povedala, hrozí, že sa ma zbavia už teraz, a predstava decáku ani ulice ma veľmi neláka. Ak však budem mlčať, mám dva mesiace. Krásne letné mesiace, počas ktorých si ešte môžem zarobiť nejaké peniaze.

Pozriem sa na Bianku, ktorá sa smeje na filme. Venuje mi úprimný pohľad. Myslím, že pochopila moju prosbu o ticho a spoveď iba v prípade, že ju načnem.

Vyzerá ako slušné a dobré dievča.

Nevinné.

Prehltnem úzkosť, keď si spomeniem na Dalibora.

„Pôjdeš s nami večer von?“ Bianka sa podopiera o lakeť a hneď vlnité pramene jej padajú do tváre.

„Kam?“

„Na párty,“ oči sa jej rozžiarila.

„Rodičia ťa pustia?“

„Keď ide Alex a Fredy, tak áno,“ zaškerí sa.

Bez toho, aby som sa jej niečo spýtala, začne zo seba bezstarostne sypať informácie. V očiach jej žiaria zamilované iskričky, skôr ako povie prvé slovo.

„Fredy je odo mňa o tri roky starší, práve ide na výšku. Je vysoký, vyšportovaný, má nezabudnuteľné oči a keď sa na mňa usmeje, roztápam sa. Myslím, že som doňho zamilovaná už celú večnosť. Býva tu, hneď vedľa nás,“ ukáže smerom na dom, z ktorého vidíme iba strechu, no ja som dnes videla celý ich dvor. A nielen to. Videla som Fredyho.

Chcem jej povedať, že je to idiot, no zahryznem si do jazyka. „Máte spolu niečo?“ Usadím sa a chytím si členky. Až keď v bruchu pocítim chvenie, uvedomím si, že prechádzam po miestach, kde ma držali jeho horúce dlane.

Strasiem ho zo seba spolu so spomienkou na jeho dokonalú tvár. „Čo? Nie!“ vystraší sa. „Ja mám ešte čas,“ mykne plecom, akoby to bolo v našom veku samozrejmé. „On zatiaľ tiež nemal nič vážne, tak tajne dúfam, že na mňa počká.“

Na očiach má ružové okuliare. Ja sa na svet dívam realisticky. Nemienim si nič prikrášliť, no nehodlám vziať Bianke ilúzie o jej dokonalom budúcom priateľovi a partnerovi. Nechcem jej zničiť mladé sny skutočnosťou, ktorá zasiahla mňa. Žiť vo viere, že svet je plný lásky a nádeje, je krásne a vzácné. Ak sa nás dotklo zlo a nenávisť, nemali by sme brať ilúzie aj iným ľuďom. Nie takým mladým, ako sme boli my, keď nám vzali nádej.

„Som zvedavá, čo naňho dnes povieš.“

Neodporujem jej a prikývnem.

Na posteli mám toľko šiat, že by som ich mohla aj predávať. Sú to len kúsky, ktoré Bia už nenosí, pretože sa podľa nej scvrkli. Nerozumiem, odkiaľ berú peniaze na toľko oblečenia, no práve teraz sa nesťažujem.

„Tie marhuľové, jednoznačne! Pôjdu ti k vlasom a pleti.“

Obraciam v rukách letné vzdušné šaty po kolená. Volánová sukňa je posiatá malými žltými kvietkami.

„Sú krásne.“ Oblečiem si ich.

„Sú ti ako uliate, ja by som sa potrebovala zmenšiť o dve dĺžky, aby mi zakryli zadok.“

Mám len niečo vyše stopäťdesiat centimetrov, preto mi sedia všetky detské veci.

„Pristane vám to,“ ozve sa od dverí Alex. Skôr ako mu stihnem poďakovať, objaví sa vedľa neho druhá postava. Vysoký chlapec, ktorý sa ledva zmestí pod zárubňu.

Nevenuje pohľad Bianke, ale uprie ho rovno na mňa.

„Nabudúce skús inú záhradu, *Popoluška*,“ pristúpi ku mne s pomešným výrazom v tvári na vzdialenosť jeho štíhlej natiahnutej ruky. „V tej našej na teba nečaká žiadny princ.“

Zatnem zuby a prinútim sa nevraziť mu za túto urážku pästou.

Uchmatnem si svoj sandál spolu s igelitkou, v ktorej mi ho doniesol, a od hanby sa takmer prepadnem pod zem.

„Ďakujem,“ zašomrem to tak potichu, že naozaj pochybujem, že by ma počul. To, že videl moje obnosené sandále zblízka, je horšie, akoby videl mňa. Nahú.

Cítim sa zahanbene, ale aj tak mu opätujem uhrančivý pohľad. Roztápam sa pri ňom a nechcem si veľmi predstavovať, ako by som sa roztopila pri jeho úsmeve.

„Timotej!“ Alexov tvrdý hlas ma prekvapí.

Dotyčný mi nezabudne venovať jeden dlhý pohľad, predtým ako odo mňa odstúpi. Akoby mi tým len chcel povedať, že sme vyrovnaní.

Tajomstvo za tajomstvo.

Sandále za facku.

„A Fredy?“

„Sedí v aute,“ prehovorí krásavec a vtedy mi dôjde, že sa nevolá Fredy. Musí to byť jeho brat.

Z neznámeho dôvodu mi odľahne. Nechcem, aby bola moja sesternica zalúbená do nafúkaného cvoka.

Mlčky ich nasledujem až do auta. Keď som sa v chodbe obúvala, bola som nadmieru vďačná, že *Timotej* už odkráčal do auta.

„Timoteja neber vážne, myslí si, že je vtipný,“ zašepká mi Bia.

Prikývnem. Takáto vtipná viem byť aj ja.

Očakávaný Fredy sedí za volantom a keď nastúpim na zadné sedadlo a zbadám ho, potichu sa zasmejem. Fredy je síce rovnako vysoký ako jeho brat, no vlasy ma krátke a pichľavé, nie mäkké a pripravené na dotyk. Na jeho tvári vynikajú výrazné dioptrické okuliare a strnisko. Krásou bratovi nesiahla ani po členky.

Nechápem sesternicin vkus. Naozaj nie.

„Čo naňho hovoríš?“ ozve sa mi cestou do ucha. Pre hudbu ju takmer prepočujem.

Uznanlivo prikývnm. Bia mi silno stíska ruku, keď sa na ňu Fredy v spätnom zrkadle usmeje, šťastný ako lečo. Timotejova tvár sa mi odráža v skle, cez ktoré hľadá von. Vyzerá otrávene a zamyslene, akoby tu vôbec nechcel byť.

Cítim sa rovnako, ale viem sa pretvarovať oveľa lepšie.

Keď zastavíme pred barom, mám v sebe neznámy strach. Nikdy som nebola na podobnom žúre. Jediné miesto, kam ma Dalibor vzal, boli zadné sedadlá jeho auta a ich byt.

„Popoluška si zabudla sfalšovať doklady?“ Timotej zastane a otočí sa mojím smerom, keď ich pri vchode do baru nenasledujem dnu.

„Som Lili.“ Neviem, prečo mu to hovorím, keď zjavne moje meno pozná.

Naďalej na mňa uprene hľadá, akoby moju predošlú poznámku prepočul, a čaká na odpoveď.

„Občiansky mám už rok.“ Prejdem okolo neho rovno k vstupu do baru, hoc som pôvodne chcela ostať vonku. V zornom poli zbadám, ako pobavene nadvihne obočie.

„Mama ťa nepúšťala von?“ okríkne ma Bia v hlasitej hudbe. Je tu dusno, farebné svetlá blikajú na všetky strany a podnapití ľudia sa zvrávajú v rytme hudby.

„Nemala som na to čas ani chuť.“

„Tú chuť napravíme,“ žmurkne na mňa.

Fredy sa načiahne rukou po tej Biankinej a niečo jej povie, no pre hudbu mi to unikne. Berie ju na parket.

„Venuješ mi jeden tanec, sesternička?“ Alex sa správa ako vzorný džentlmen. Nemusel by, keďže si ho do manželstva ujo Tono doviedol, nie sme teda skutočná rodina, ale spôsoby zdedil po ujovi, rovnako ako mohutnú postavu a tmavé vlasy.

„Oveľa radšej by som išla von. Je tu zlý vzduch.“ A zovšadiaľ cítim alkohol, z ktorého sa mi dvíha žalúdok, už len keď ho vidím.

S pochopením sa na mňa usmeje a chyťí ma za plece. Timotej sa nám stratil z dohľadu, hneď ako sme vošli dnu.

Vedie ma von, keď sa pred nás postaví neznámy chalan a s Alexom si podajú ruky. Začnú viesť debatu o veciach, ktorým nerozumiem, a ani ich poriadne nepočujem.

„Pôjdem von, Alex.“

„Nechod' ďaleko. Máš telefón?“

Svižne prikývne a už sa pracem z tohto hlučného miesta, ktoré nápadne smrdí ako môj domov.

Čerstvý vzduch je balzomom pre moje pľúca. Pred barom je podobne rušno, a tak kráčam ďalej, až vyjdem z uličky rovno do parku. Je to krásny, malý mestský park, na stromoch sa hompálajú žlté sviečky a príkro osvetľujú lavičky pod sebou.

Sadnem si na tú najbližšiu, aby som bola v dosahu, keď ma budú hľadať, a upriem pohľad na malé svetielka. Sú ako hviezdy, ktoré mestský smog zakryl oranžovou žiarou. Teraz sú tu a tvoria všetky obrazce, ktoré si len dokážem predstaviť.

Chcem ich nakresliť, ale nemám so sebou papier ani ceruzku. Namiesto nich privriem oči a predstavujem si obraz, ktorý vidím v myšlienkach, ukladám si ho tam namiesto fotografie do telefónu. Moja pamäť je hodnovernejšia. Vidím Kasiopeju vo veľkom tvare písmena W a pod ňou sa vpravo jemne črtá Andromeda s galaxiou M31, ktorú som videla iba raz, hlboko v lese, bez svetelného smogu.

Niekedy som chodila von pozorovať hviezdy v domnienke, že ak uvidím nejakú padať, splní sa mi želanie. Mama si nikdy nevšimla, že som poľnoc nestránila doma.

Keď padal meteorický roj, mala som len jedno želanie na každú hviezdu, ktorá zletela.

Nesplnilo sa. Mama stále pije.

Po líci mi stečie slza. Za ňou sa rozbieha ďalšia a ďalšia. Zotieram si ich z líc a oči držím zavreté, akoby ich to mohlo zastaviť.

Začujem čudné mľaskanie v pozadí.

Obzriem sa navôkol a pri pohľade pred seba sa mi zastaví dych.

Chvatne si utriem slzy, akoby to dokázalo pomôcť. Na lavičke oproti sedí Timotej. Sleduje ma s nemou, bezvýraznou tvárou. Na kolenách mu sedí brunetka, ktorá má hlavu sklonenú na jeho krku. Bozkáva ho, zatiaľ čo on ju drží jednou rukou pevne za zadok a druhú schováva pod jej tričkom. Ani nemrkne, keď sa na tento výjav zamračím.

Ďalej ma pozorne sleduje.

Netúžim vidieť, ako to bude pokračovať, no nemienim sa vzdať svojho krásneho miesta pod svetlami. Odvrátim od nich pohľad a vyložím si nohy na lavičku, aby som sa schúlila do kľbka a oni pochopili, že neodídem.

Z ich miesta sa ozve šum a ja pevne verím, že sú už preč. Vydýchnem si a pozorujem svoje sandále, keď na ne dopadne tieň.

Nepohnem sa.

Pred mojimi nohami sa usadí dobre identifikovateľný mužský zadok.

OBSAH

Leto 2016

1. Nádej živí snívanie	11
2. Naše topánky sú obrazom nášho života	19
3. Vo vnútri to hnije, čo ak to niekto odkryje?	27
4. Padne kameň na kameň...	33
5. Vidíme iba to, čo nás nebolí a netrápi	41
6. Ničí nás väčšmi pravda alebo klamstvá?	49
7. Nerob to, čo sama nevieš zniesť	59
8. Žiadostivosť je silnejšia ako morálka	67
9. Samotu nespôsobuje iba odlúčenie, ale aj absencia citov	77
10. Daruj čas a dostaneš lásku	89
11. Duša bez lásky je ako slnko bez svetla	97
12. S telom daruješ aj srdce. Dobre si premysli, komu ho dáš	105
13. Hnev vždy prinesie iba zlo	117

Zima 2016

14. Čím roztopiť zamrznuté srdce?	131
-----------------------------------	-----

Leto 2017

15. Zlo plodí iba zlo, ale kto ho zastaví, ak nie láska?	141
--	-----

Zima 2022

16. Prázdno... a nič viac	151
17. Najjednoduchšie je zaprieť srdce	161

18. Pohrdanie vždy zasiahne obe strany	171
19. Facka niekedy bolí viac toho, kto ju uštedril, ako dostal	179

Leto 2023

20. Daj životu šancu rozosmiať ťa	191
21. Slnko sa nemení, iba náš pohľad naň	201
22. Odpusti sebe, aby si mohol odpustiť iným	209
23. Nikto na svete by nemal byť bez priateľov	217
24. Strach je ako skrytý hrach pod matracom	225
25. Buď mojím zrkadlom...	237
26. Zabudni na hnev, zabudni na strach... čo vidíš teraz?	245
27. Miluj ma preto, kým som, nie čím som	257
28. Iba odpustenie a láska nás robia ľuďmi	267
29. Konáme, prv ako premýšľame, a potom konáme zlo	273
30. Uprostred ničoho... nachádzam zmierenie	283
31. Vykúpenie nás stojí ďalšie hriechy	287
32. Aj keby som nemal nič, iba teba, mal by som všetko	295
33. ... neha roztopí ľad...	303

Zima 2023

34. Keď láska vyhrá, niet porazených	311
--------------------------------------	-----

Podakovanie	321
-------------	-----

LAURA FECHOVÁ

*To, čo
z nás
ostalo*

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Cooboo v roku 2025
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 3 311

Zodpovedná redaktorka Dominika Weinstock

Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Návrh obálky a sadbza Sandra Friedrichová

E-book konverziu vytvorilo Grafické a DTP studio Albatros Media

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

e-shop: www.albatrosmedia.sk

e-mail: info@albatrosmedia.sk

ALBATROS MEDIA

Kompletnú ponuku titulov nájdete na
www.albatrosmedia.sk